

+

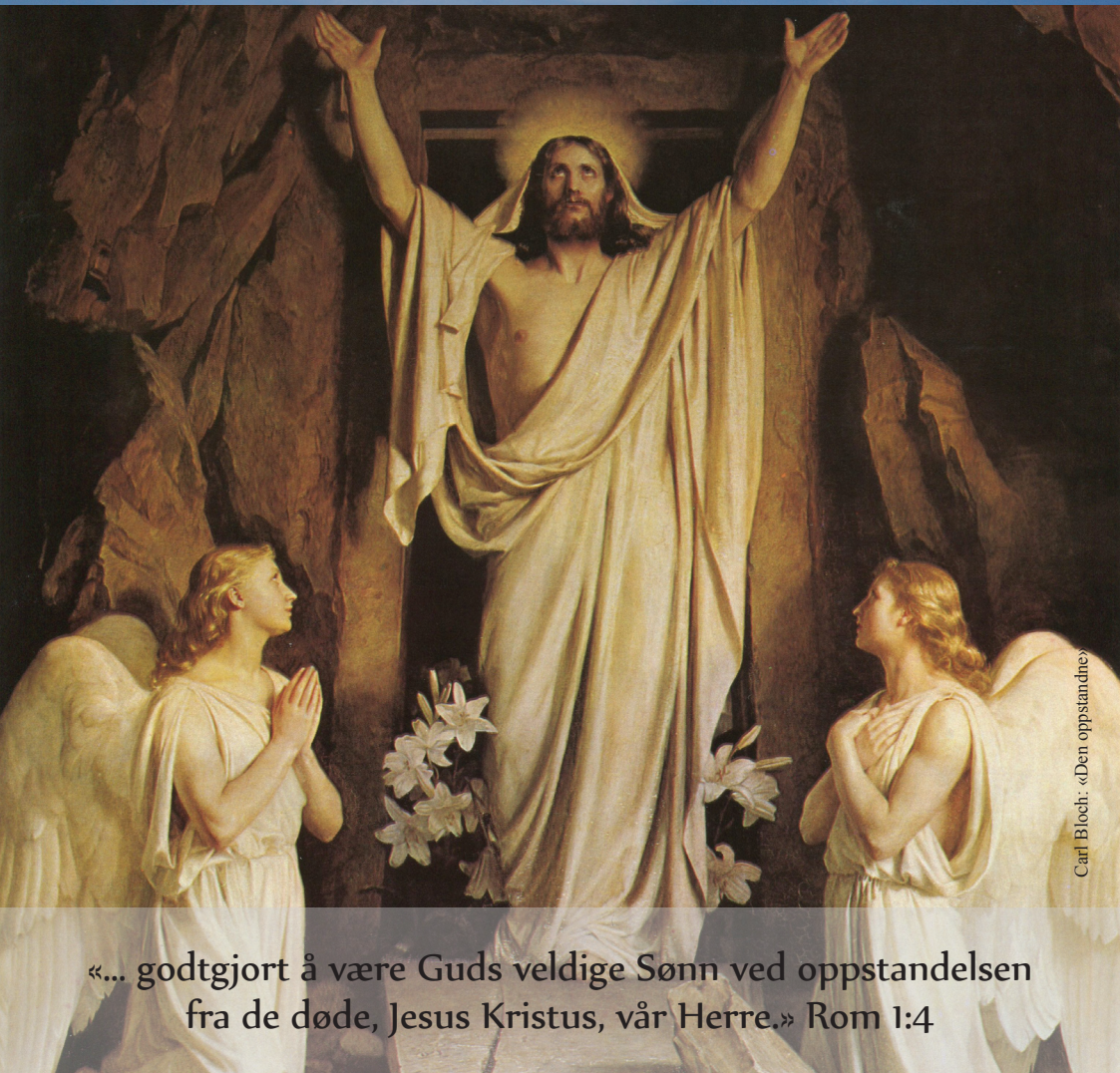
Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 3

MARS 2016

52. ÅRGANG

Carl Bloch: «Den oppstandne»

«... godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår Herre.» Rom 1:4

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Han er oppstanden

«Han er oppstanden, store bud!

*Min Gud er en forsonet Gud,
min himmel er nu åpen!*

*Min Jesu seierrike død
fordømmelsenes piler brøt
og knuste mørkets våpen!*

O røst, min trøst!

Ved hans seier;

*som jeg eier;
helved bever.*

Han var død, men se, han lever!»

(Birgitte Catherine Boye. Sb 661)

God påske!

Det største som har skjedd i men-
neskeslektens historie, er at Gud selv
steg ned til vår jord og ble vår sted-
fortreder. Da Jesus sto opp fra graven
påskedags morgen, var all nød og sorg
slukket. «Redningsmannen var opp-
standen»! I Jesus er det frelse å få for
alle mennesker! Jesus er sonofferlam-
met som har båret alle dine og mine
synder.

Skulle du være blant dem som ennå
ikke har sluppet ham inn i ditt hjerte,
så hør: Hans død og oppstandelse var
også for deg! Det var for *dine* synder
han kom og ble det sanne sonofferlam.

Dette nummeret inneholder flere
artikler om «Lammet» og hvordan du
kan komme til tro på Jesus som din
personlige frelser.

Redaksjonen ønsker deg en riktig
god påske!

Ingar Gangås

Ordet om korset

Av Ingar Gangås

Korset som ble reist på Golgata vil til alle tider bli stående som de kristnes seierssymbol. Krusifikset minner om Jesu lidelse, men det tomme korset vil alltid ha en spesiell plass for Guds folk. Det vitner om at vi har en levende frelser. Jesus har stått opp fra de døde. Korset er tomt. Døden er oppslukt til seier!

Korset – seierens symbol

For de kristne betyr korset og Golgata alt. Der led Jesus – Guds Sønn – til frelse for alle våre synder. Tenk hvilken kjærlighet han viste da han lot seg spikre til korstreet – som vår stedfortreder!

Verdens barn kan aldri annet enn hate og trekke på skuldrene av korset og Jesu lidelse. Korset vekker for dem bare anstøt og forargelse. For noen kan det kanskje skape en følelse av medlidenhet for Jesus, for andre kan det nok inspirere til et forsett om å

gjøre så godt en kan for å følge Jesus etter og ha ham som forbilde, men for de ufrelste kan korset aldri være deres virkelige «liv». Derfor vil de ha korset bort. I den senere tiden har flere og flere her til lands tatt til orde for at korset må fjernes fra kirkebygningene slik at de kan gjøres mer livssynsøytrale. La oss få nøytrale rom, med utsmykninger som ikke støter noen! Slik taler verden. Andre religioner må også gis plass i det store mangfoldet, sier mange. Kristendommen er for absolutt og dømmende, mener stadig flere. Mange steder ute i verden angripes kristne kirker, og korset rives ned. Her i «det kristne Norge» må nyhetsopplesere ta sine kors-smykker av slik at det ikke støter noen. Alt dette viser bare at det er en kraft i korsmerket. Den som ikke bekjenner troen på Kristus, prøver å holde korset på avstand eller forsøker å fjerne det.

Jesus vil så gjerne nå alle med korskets frigjørende budskap. Han søker å

Innhold, mars 2016

God påske! Av Ingar Gangås	side 2
Ordet om korset. Av Ingar Gangås	side 3
Lammet må ikke deles! Av Carl Olof Rosenius	side 8
Veien til Moria (1). Av Per Bergene Holm	side 10
Møtekalender.	side 11
Den tronge porten. Av Ragnar Opstad	side 15
Ludvig Hopes kirkesyn. Av Per Bergene Holm	side 18
Korset. Fortelling av Mia Hallesby	side 20

frelse det som er fortapt ved å åpenbare «korsets evangelium».

Gav seg frivillig

Det var mange slags mennesker i Jerusalem i påsken. Jesus døde for dem alle. Midt under høytiden ble han slaktet som det virkelige påskelam. Han døde til fastsatt tid, slik Gud hadde bestemt det. – Det måtte ikke skje midt under påskefeiringen, sa ypperstepresten Kaifas. Jo, nettopp da skulle det skje. For slik var det bestemt i Guds frelsesråd. Da Guds time var kommet, ble vårt påskelam slaktet, han som er Kristus – Messias – og som var blitt profetert siden syndefallets dag.

Jesu disipler spiste påskelammet sammen med Jesus. De sang lovsangen. Jesus holdt sin avskjedstale for dem og ba «den yppersteprestelige bønn» sammen med dem. Både sangen og talen handlet om ham selv, og hans død på korset var nært forestående. Men de forsto det ikke. Judas Iskariot forlot dem og gikk ut denne mørke natten.

Jesus tok med seg de andre disiplene, krysset Kedronbekken og gikk inn i Getsemanehagen. Men disiplene sovnet alle sammen, mens Jesus kjempet i bønn og dyp smerte. Så hard var kampen, at han svettet blod. Da kom Judas i spissen for de religiøse lederne og deres tjenere. Det var noen fariseere og skriftlærde – og sikkert en del skuelystne – og sist men ikke minst avskrekkende: Han hadde tempelvakten med seg, og de var godt bevæpnet. Gjennom trærne kunne Jesus og

disiplene skimte det store opptoget, faklene som lyste og de blinkende våpnene. Det var denne verdens representanter som kom. De måtte bort med den anstøtelige Jesus. Augustin sier det slik: «Med lys og lamper lette mørkets tjenere etter verdens lys».

Judas forrådte Jesus med et kyss, men ble møtt med Jesu ord: – Min venn, hvorfor er du her? Slik er Jesus. Han vil så gjerne tilgi synd. Å, hvor hans hjerte må briste, når han opplever at noen vraker hans frelse!

Da steg Jesus fram. – Hvem leter dere etter? Og da han presenterte seg to ganger som «Jeg er», falt de til jorden i redsel. For ingen kan bli stående for Jesus når han åpenbarer seg. Da må alle

“—————
Jesus vil så gjerne nå alle med korsets frigjørende budskap. Han søker å frelse det som er fortapt ved å åpenbare «korsets evangelium».

—————”
bøye seg. Den eneste redning da er å be om nåde og ta imot ham.

Så skjedde det uventede: Jesus «gav seg selv» frivillig i sine fienders hender. De la sine hender på ham – på ham som hadde lagt sine hender på så mange – til helbredelse!

Peter tok da til sverdet. Dette kunne ikke være riktig. Med mannekraft slo han øret av yppersteprestens tjener, Malkus, med sitt sverd. Så viste Peter

seg likevel som den modigste og mest handlekraftige av disiplene. Det var bare det at Guds rike kan ikke seire ved menneskelig styrke, men bare ved Guds ord. – *Det* alene er Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Jesus viste enda en gang sin omsorg for det falne menneske. Han setter øret på plass og helbreder denne tjeneren. Det må ha gjort et mektig inntrykk. Her kom de for å fange en som i deres øyne var en forbryter og gudsbepotter. Men innerst inne visste de at denne Jesus hadde gjort bare vel. I tre år hadde han vandret sammen med dem, tatt seg av syke og forkomne, gitt dem brød, oppvakt døde og forkynt evangeliet om Guds rike. Mange var blitt frelst og hadde fått et helt nytt liv. Han gjorde ikke forskjell på noen, han var kommet for alle, ja, «alle tollere og syndere holdt seg nær til ham for å høre ham» (Luk 15:1).

Men de religiøse lederne hadde tatt anstøt av ham. De ville ikke ta imot ham som Messias, for han svarte ikke til deres Messiasforventninger. Dette viser hvor farlig det er når mennesket danner seg et eget bilde av den Jesus de vil ha. Men vær klar over én ting: Tror du ikke på Bibelens Jesus, vil du gå fortapt sammen Annas og Kaifas, Pilatus og Herodes og den store folkemengden som ropte «korsfest!».

Så la disse gå!

Apostelen Johannes beskriver det som skjedde i Getsemane slik:

«Han gikk da fram og sa til dem: Hvem leter dere etter? De svarte ham:

Jesus fra Nasaret. Jesus sier til dem: Det er meg! Men også Judas, som forrådde ham, sto der sammen med dem. Da han sa til dem: Det er meg, vek de tilbake og falt til jorden. Da spurte han dem igjen: Hvem leter dere etter? Og de sa: Jesus fra Nasaret. Jesus svarte: Jeg sa dere at det er meg! Er det da meg dere leter etter, så la disse gå! – for at det ord skulle bli oppfylt: Jeg mistet ikke noen av dem som du har gitt meg» (Joh 18:1-9).

Disiplene hadde bare sett sjelekampen i Getsemane på avstand. De hadde sovet for det meste da Jesus kjempet i bønn. Men det var noe de aldri kom til å glemme. For det første at alle falt til jorden for Jesus da han fortalte hvem han var. Mennesket ble så lite, så fortapt og hjelpeløst i møte med Jesus. For det andre at han gav seg frivillig i døden. Og for det tredje at han gjorde dette for å frelse *dem*. Han hadde til og med sagt:

– Er det meg dere leter etter, så la disse gå!

I 1901 sto Vilhelm Beck på talerstolen i Slagelse Misjonshus i Danmark. Da sa han følgende ord om kampen som utspant seg i Getsemanehagen, og den seier som Jesus vant for oss: «Den natten i Getsemane hage, da ble satan narret, og da gjorde han den største dumhet han noensinne har begått. For da sa Jesus: Dersom det er meg du vil ha, så skal du la de andre gå. Da skulle djevelen ha sagt: Nei, deg vil jeg ikke ha, for deg kan jeg likevel ikke holde fast på, men jeg vil ha alle de andre. Men da djevelen

tok Jesus, forpliktet han seg med det samme til å la oss andre gå, for Jesus sa: Dersom det er meg du vil ha, skal du la Vilhelm Beck gå».

Å, hvilken kjærlighet! Det ser ut til at det bare var Johannes og Peter av disiplene som fulgte dramaet videre – i yppersteprestens gård – men Peter gikk dit «på avstand». De andre ser ut til å ha flyktet. Likevel var de alle gjenstand for den samme kjærlighet!

Dommen som ble felt på Gabbata var den største justisdom i verdens historie. Pilatus toet sine hender og ville fri seg fra ansvaret. Han skjønnte at Jesus var uskyldig. Herodes Agrippa sendte Jesus tilbake til Pilatus da han ikke fikk se noe tegn av ham. Folke-mengden ble oppildnet av fariseerne og yppersteprestenes hatefulle: kors-fest! Hverken piskingen, torne-kronen eller skarlagensskappen som ble kastet om Jesu rygg, var nok til å skaffe ham såpass medynk at stemningen mot ham kunne snus. Så var det bare ett å gjøre for Pilatus, skulle han bevare keiserens vennskap: Han måtte motvillig overgi Jesus i jødernes hender til å korsfestes.

Men røveren Barabbas gikk fri. Han kunne vel neppe skjønne det med det samme. Tradisjonen forteller at han senere kom til tro på Jesus – og ble virkelig fri. Bibelen forteller ikke noe mer om hvordan det gikk med ham. Den konsentrerer framstillingen om ham som er hovedpersonen, Jesus, det Guds lam som bar all verdens synd. Men tenk: Jesus, Guds Sønn (Bar Abba) gikk i døden for deg og meg, vi som alle er vår fars sønner (Barabbas). Det

vil si: I Guds Sønn er det redning for alle «bar-abbaser», vi som er syndere og Adams barn.

Her er vi midt inne i sentrum av Bibelens budskap. Jesus led som vår stedfortreder – for at du og jeg skulle gå fri! Jesu lidelse, død og oppstandelse var bestemt i «Guds råd». «Jesus visste om alt det som skulle skje med ham». Han gav seg frivillig i døden for å ta synderens plass under Guds vrede. Vi kan ikke forstå hvor stor denne kjærlighet er. Langt mindre kan vi begripe Guds ord slik vi leser det hos profeten Jesaja (53:10): «Det behaget Herren å knuse ham». Gud lot sin Sønn, Jesus Kristus, smake dødens gru i stedet for oss. De var blitt enige om det i sitt råd, Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd – i tidens morgen.

Hodeskallestedet

Vi vet ikke nøyaktig hvor Golgata lå, annet enn at det var en høyde i Jerusalem – utenfor bymuren. Stedet skal ikke tilbes, derfor har Gud i sin visdom skjult det for oss.

Jesus bar selv sitt kors – inntil han segnet under byrden. Da ble Simon fra Kyrene tvunget til å bære korset. Han gikk etter Jesus. Slik kunne han se Jesus foran seg. Kanskje det lettet tyngden av korset? Slik er det i alle fall for den som følger Jesus etter. Det er godt å vite at Jesus går foran.

Først i toget gikk det vanligvis en romersk høvedsmann. Deretter fulgte en herold som av full hals ropte ut forbryterens dom. Så kom den domfelte og bar sitt eget kors. Til slutt gikk flokken

av pårørende og de skuelystne. Opp-
toget sneglet seg opp til Golgatahøyden
utenfor bymuren. Henrettelsen måtte
skje utenfor byen. Offerdyrenes blod
ble i den gamle pakts tid båret inn i
helligdommen til soning for folkets
synd, men kroppene ble oppbrent uten-
for leiren. «Derfor led også Jesus uten-
for porten, for å hellige folket ved sitt
eget blod. La oss da gå ut til ham uten-
for leiren og bære hans vanære!» (Heb
13:12-13).

Via Dolorosa

Jesus segnet flere ganger under
korset. Han var utmattet etter alt det
som hadde skjedd de siste dagene og
timene. Mest var han tynget av synde-
byrden som var lagt på ham og tanken
på det som ventet ham.

Katolikken regner med ni stasjon-
er langs veien der toget måtte stanse
opp fordi Jesus segnet om.

Det var en «smertenes vei». Jesus
vandret sannsynligvis i midten, sam-
men med de to andre forbryterne som
skulle avlives denne dagen, eller kan-
skje gikk han først av de tre. Gråtende
kvinner fulgte på. Jesus hadde et ord
til dem, for mens de klager og jam-
rer over ham, sier han: «Jerusalems
døtre! Gråt ikke over meg. Men gråt
over dere selv og deres barn» (Luk
23:28).

Korsfestet mellom to røvere

De to røverne som ble korsfestet,
en ved hver side av Jesus, anskue-
liggjør hva alt dreier seg om: Jesus
dør *for* synden. Den ene røveren dør

i synden, og den andre *fra* synden.

Evigheten avgjøres av vårt forhold
til Jesus. Begge røverne spottet Jesus til
å begynne med. Men så begynner det å
skje noe med den ene. Han skjønner at
han henger ved siden av «den rettferd-
ige». Da irttesetter han den andre
røveren og sier om Jesus:

– Denne har ikke gjort noe galt.
Men vi får igjen etter det vi har fortjent.
Sannheten var gått opp for ham, og han
bøyer seg for Jesus. I disse ordene ligg-
er det en dyp syndserkjennelse og en
tro på Jesus som Messias.

Livets utgang

Det ble stor forskjell på utgangen
av livet til disse to røverne. Det var
ikke deres synd som hindret dem i å bli
frelst. De var like disse to, men det var
deres forhold til Jesus som avgjorde
deres skjebne. Den ene trodde og den
andre spottet. Det er alvorlig å spotte
Gud. Til sist kan det gå som med Ju-
das. Nådetiden kan ta slutt. Mens Jesus
og de to røverne hang på sine kors på
Golgata, hang Judas på et tre i den
bratte skråningen over Hinnoms dal i
nærheten.

Ordet om korset setter et skille.
«For ordet om korset er vel en dårskap
for dem som går fortapt, men for oss
som blir frelst, er det en Guds kraft»
(1Kor 1:18). Det var to som kom til
Paradis denne dagen: Jesus og den
angrende røveren. Men det var også
to som gikk fortapt: Den spottende
røveren og Judas.

Lammet må ikke deles!

Av Carl Olof Rosenius

«For det er hans verk at dere er i Kristus Jesus, han som for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.»

1Kor 1:30

Blant forskriftene for å nyte påskelammet i den gamle pakt var også den, at det skulle etes helt og ikke noe av det levnes til neste morgen. Hvis noe ble til overs, måtte det brennes opp. Legg merke til denne forskrift! Lammet skulle etes *helt*. Forstår du? Skjønner du hva Herren vil si deg med dette? Av Kristus kan du ikke bare ta imot det som du selv synes om. Du må ta imot ham helt og fullt slik som han er gitt deg av Gud til visdom og rettferdighet og helliggjørelse og forløsning. Det nytter ikke å velge ut noe selv, tenke eller bestemme noe selv om vegen til frelse. Den er allerede forelagt oss av Gud. Du har bare å høre og lyde. Den som ikke vil holde påske, får la det være. Men den som vil, skal gjøre det slik som det er foreskrevet – og Lammet må ikke deles, det må etes helt.

Noen river Lammet i stykker slik at de tar Kristus bare til visdom, som en profet, og nyter hans herlige lære. Men – så ikke noe mer! De har ingen trang til å eie ham selv. De er ikke i nød for sin synd, slik at de har bruk for hans forsoning til rettferdighet. De trenger ham ikke som yppersteprest. Heller ikke får han lov til å bli deres konge og herske

over dem til helliggjørelse og forløsning. Dette er slike som filosoferer over kristendommen og har alt bare i hodet, i klare læresetninger og i kunnskap, men de anvender det aldri på seg selv, sitt eget hjerte og liv. Se, hvor skrekkelig de driver gjøn med Den Hellige! Det er til slike forstandskristne som bare studerer kristendommen, Herren engang skal si: «Hadde dere vært blinde, hadde dere ikke hatt noen synd. Men nå sier dere: Vi ser. Derfor er dere fremdeles skyldige».

Andre tar Kristus bare til eksempel og helliggjørelse og mener at han skal bli vår rettferdighet på den måten. Disse vil ha Kristus bare til konge. De gjør bare vesen av å følge ham etter, av det som de selv skal gjøre og bli, sin ydmykhet, bønn og forsakelse. Og på den måten ser de ut som de var de alvorligste kristne. Men under alt dette skjuler det seg en dyp og fastgrodd innbilning om verdien av deres gudsfrykt. Derfor blir de aldri riktig elendige og fortapte syndere, som finner sitt liv og sin trøst bare i Kristi forsoningsblod. Men selv om de bekjenner troens lære nokså rett etter forstanden, er deres hjerte opptatt av det som de selv gjør og skal gjøre. Derfor er dette også «sangen i deres munn», det første og det siste for dem – ikke den sangen som synges av de salige på Sion om Lammet som er slaktet og har kjøpt oss til Gud med sitt blod. De synger om Lammet som var

vårt forbilde og har herliggjort oss ved sin Ånd. Det viser at hjertets egentlige skatt og trøst er det som er virket hos dem, ikke det som Lammet selv med sitt blod har skaffet oss.

Og hva skal vi si om det? Jo, vi må si: Det er vel og bra med dette alvor og denne gudsfrykt; men grunnskaden er at det ikke går litt dypere, slik at de føler seg til skamme i alt dette og blir hjelpeløse og fortapte syndere, som lærer at alt dette er usseldom i Guds øyne. For hans øyne gjelder bare Lammet som er slaktet og har kjøpt oss til Gud med sitt blod.

For det tredje er det også noen som nok vil ha Kristus til forsoning, men ikke til helliggjørelse. Dette er disse kjedelige medvandrere i de kristnes lille flokk. De synes godt om å høre at ingen synd fordømmer oss og at ingen gode gjerninger gjør oss salige. Men de vil ikke høre om å døde det gamle menneske og om å følge Kristus etter. Da knurrer og klager de over at denne læren er slik at loven tynger ned samvittigheten deres. «De tar», som Martin Luther sier, «bare skinnen av evangeliet». De kan tale meget om nåden og troen. Men når de går i sin daglige gjerning, er det ingen ånd hos dem som frykter Herren. Da lever de ganske fritt i sine synder og i sin urettferdighet. De er grener på Kristus som ikke bærer frukt og ikke lar seg *rense*, bøye og kviste. De vokser vilt slik de helst vil selv. Kristus er ingen rettesnor for dem. Hva skal vi si til dem? Jo, det er godt med deres iver for evangeliet og samvittighetens frihet. Men hvorfor hater

de tukt og talen om frukt? Er ikke også formaningsord gitt oss av Kristus og apostlene? Den hele Skrift er innblåst av Gud, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at det Guds menneske må være fullkomment, dyktiggjort til all god gjerning.

Hør! Lammet må ikke deles! Det må etes helt. Alle disse feiler på den måten at de tenker mer enn de hører. De gir ikke nøye akt på Ordet. Merk derfor: Lammet skal etes helt!

*Husandaktsboken,
Lunde forlag*

Guds underlige veier

John Bunyan (1628-1688) levde i en tid da bare prestene hadde lov til å preke. Men det var umulig for Bunyan å la være å tale om sin frelser, og han ble derfor satt i fengsel. I hele 12 år var han der. Han lengtet etter å preke, og tuseener av mennesker lengtet etter å høre ham. Mange spurte hva Gud kunne mene med dette. Det var ikke lett å forstå, men nå forstår vi det. Mens han satt i fengslet, skrev han boken «Pilgrims vandring», en bok som er blitt til velsignelse for millioner av mennesker, og som er den mest leste bok etter Bibelen. Med den boken har han prekt for slekt etter slekt og på den måten blitt til større velsignelse enn om han bare hadde fått talt for sine samtidige.

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby*

Veien til Moria (1)

Av Per Bergene Holm

Skriften sier at Guds Sønn er utvalgt fra evighet av til å bli vår frelser. Før verdens grunnvoll ble lagt, fattet Gud sitt evige råd om menneskets frelse. Frelsen er altså ikke en nødløsning, men det har vært Guds råd fra første stund av.

Vi kan jo undre oss over Guds råd, at han skapte menneskene slik at de kunne falle – ja, at han visste at de kom til å falle fra ham, og likevel skapte dem. Men la oss gjøre et tankeeksperiment. Tenk om Gud hadde skapt menneskene slik at de ikke kunne falle, skapt dem som styrte roboter som programmert lovte og priste Gud og lød ham i ett og alt. Tror du Gud ville gledet seg over en slik lovprisning, som var programmert og tvunget?

Nei, så skapte Gud mennesket fritt, slik at det kunne velge ham, men også kunne vende seg fra ham, enda han visste at mennesket ville la seg forføre til synd og fall fra Gud. Men da kunne også Gud gripe inn til frelse for sin falne skapning og vinne det for seg ved sin kjærlighet.

Derfor er også Guds frelse slik at den ikke skjer med tvang, men Gud kaller og drar på mennesket, søker å

overbevise det i hjertet, søker å vende mennesket til seg gjennom omvendelse og tro, slik at mennesket av hjertet henger fast ved Gud og hans frelse. Da først kan Gud «elske og elskes som venn hos venn», og det var Guds vilje med skapelsen av mennesket, å gjøre en skapning som han kunne speile seg i, som han kunne elske og øse ut sin godhet mot, og som kunne elske ham igjen.

Og selv om Gud skapte mennesket fritt, med mulighet til å synde, må mennesket selv bære ansvaret for sin synd og sitt fall. Vi har selv valgt synden og frafallet fra Gud, og det forferdelige er at vi etter fallet er ute av stand til å vende oss til Gud igjen. Vi er ødelagt i vårt innerste og opplever av naturen Gud som noe fremmed og synden og mørket borte fra Gud som noe godt og trygt. Når Gud kommer vandrende i Edens hage på syndefallets aften, så gjemmer Adam og Eva seg for Gud. De har mistet fortroligheten med Gud og flyr fra ham. Gud er blitt fremmed!

Men Gud søker fra syndefallets dag å oppsøke og frelse det som er forlatt. Det er Guds hjertelag overfor det falne mennesket.

1Mos 3:9-24

Legg merke til hvordan Gud kaller på Adam og søker å vekke ham til selverkjennelse og åpen bekjennelse av sin synd.

Dette er første del av en artikkelserie som vil komme i bladet framover.

Red.

Møtekalender

Mars

12.-13.	Askim Per Bergene Holm
15.-17.	Østre Kvelde Konrad Fjell
16.-18.	Snillfjord Ingar Gangås
18.-20.	Svarstad Konrad Fjell

Ungdomsleir på Haugli, Vest-Agder, 19.-22. mars

Påmelding:

Olav Fossdal (919 91 040)

Utfyllende opplysninger: *nll.no*

Påskemøter

23.-25.	Steinsdalen Reidar Thorbjørnsen
24.-25.+27.	Mosvik Ingar Gangås
26.-28.	Tørvikbygd Reidar Thorbjørnsen
28.	Randaberg Ole Andreas Meling

April

1.-5.	Moldova Per Bergene Holm
9.-10.	Askim Rami Seppälä
10.	Årnes Lars Fossdal

Slangen får ikke noe spørsmål om hva den har gjort, ingen oppfordring til å bekjenne. Slangen får bare høre om den straff og dom som skal ramme den. For Gud tar seg ikke av de falne engler, det er ingen frelse for Satan.

Det er annerledes med mennesket. Gud søker å frelse det. Det er derfor han taler til Adam om hans synd og søker å vekke ham til erkjennelse. Det er derfor Gud ved sin Ånd og gjennom sin hellige lov også taler til deg

“—————
Det finnes bare én frelse, det er den som Gud selv vil bringe til veie.
 —————”

om din synd. Det er for å vekke deg til erkjennelse, slik at du skal komme i nød og få behov for frelse.

Det tragiske med oss mennesker er derimot at vi lik Adam er tilbøyelige til å unnskyldte oss og bortforklare synden, skyve skylden over på andre, ja til og med på Gud selv. Det er den måte vi prøver å dekke over synden på, det er som fikenbladene Adam og Eva forsøkte å skjule sin nakenhet med. Men det holder ikke. Det nytter ikke å skjule synden for Gud. Hans øyne er som ildsluer, de ser gjennom alt og ser også det som er skjult for oss selv. For ham er alt nakent og bart.

Hva har du gjort med din synd? Har du latt Gud få tale til deg om den, latt ham få sette ord på den? Har du gitt

Gud rett, eller søker du som Adam og Eva å unnskyldte deg, bortforklare synden og forsvare den, slik at du kan leve med den?

Eller har du lyttet til djevelens evangelium: Dere skal slett ikke dø! Det ligner så på Guds evangelium, men det er bunnfalskt. Djevelens evangelium har ikke noe behov for soning eller oppgjør. Nei, i følge djevelens evangelium er ikke synden synd. Den er ikke farlig, den fører ikke med seg noen dom. Det hele er en stor misforståelse. Gud har aldri vært vred, aldri nektet menneskene det ene eller det andre. Har du lagt merke til hvordan denne talen har fått innpass i våre dager? Det er snart ikke noe som er synd lenger. Guds ord og bud gjelder ikke. Nei, skulle Gud virkelig ha sagt noe slikt? At det er synd å leve sammen uten å være gift, at det er synd om mennesker av samme kjønn lever sammen, at det er synd å ta abort, at det er synd å misbruke Guds navn, at

“

Derfor er også Guds frelse slik at den ikke skjer med tvang, men Gud kaller og drar på mennesket, søker å overbevise det i hjertet, søker å vende mennesket til seg gjennom omvendelse og tro, slik at mennesket av hjertet henger fast ved Gud og hans frelse.

”

det er synd å sette seg opp mot foreldre osv. Nei, det må bero på en stor misforståelse. Gud er da ikke slik. Og det er da ikke slik at den som lever på denne måten kommer til å gå fortapt i en evig død. Nei, dere skal slett ikke dø! Er det ikke det som forkynnes i de fleste begravelser og fra de fleste prekestoler i dag? Gud er så god at han vil ta imot oss alle, hvordan vi enn lever og er. Det er da ikke noen som vil gå fortapt. Nei, Gud kan da ikke tillate det!

Jo, det er nettopp det Gud gjør. Ikke så at Gud har behag i noen synders død, nei han vil at alle skal komme til omvendelse og bli frelst. Men i Guds nærhet er det ikke plass for noen synd eller urenheter. Der må synden bort, der må sannheten og renheten komme til.

Derfor er det om å gjøre for den onde å holde oss borte fra sannheten, holde oss i mørke og løgn, borte fra Gud. Men Gud har lyst til sannhet i hjertets innerste, han vil at mennesket skal komme til sannhets erkjennelse.

Derfor taler han til deg om dine synder, og han gjør det tindrende klart at den som ikke blir løst fra sin synd, han går evig fortapt. Ikke fordi Gud har behag i det, men fordi mennesket selv ikke vil komme til lyset og bli frelst.

For Gud nøyer seg ikke med å kalle mennesket til erkjennelse og oppgjør på syndefallets dag. Gud taler også til det om den frelse han har fattet råd om fra evighet av. Han forkynner det som en dom over djevelen, men med Adam og Eva som tilhørere: Kvinnens sæd skal knuse slangens hode.

Kvinnens sæd

Det er et underlig uttrykk. For kvinnen har ingen sæd, ingen ætt. Det er overalt i Skriften slik at mannen har sæd og en ætt (sæd og ætt er samme ord på hebraisk). Adam fikk sønnen, Abraham fikk sønnen, Isak fikk sønnen osv.

Men her er ikke Adam nevnt, mannen er satt på sidelinjen. Her er det bare tale om kvinnens ætt. Det er første gang jomfrufødselen er antydning i Skriften, en som skal fødes av en kvinne som ikke vet av noen mann.

Gjennom djevelen kom synden inn i verden, og mennesket ble forført til fall, bort fra Gud. Men Gud vil sende én inn i denne verden, gjennom kvinnen, som skal knuse slangens hode, som skal gjøre ende på djevelens gjerninger og frelse fra den forførelse og det fall som djevelen har ført menneskene inn i.

Her møter vi Guds evige råd om menneskets frelse åpenbart første gang, for de første mennesker, allerede på syndefallets dag. Gud har så visst ikke behag i synderens død, men vil frelse. Men det finnes bare én frelse, det er den som Gud selv vil bringe til veie.

Kvinnens avkom eller ætt skal knuse slangens hode, men selv skal hans hæl bli knust. Det er som når du vil trampe på en slange med hælen med veldig kraft, så risikerer du også at du skader din hæl. Og slik er Guds frelse, den kan ikke fullbyrdes uten at det vil koste smerte og lidelse for den som skal knuse den ondes makt.

Før solen går ned på syndefallets dag, så gjør Gud enda en ting over-

“—————
Har du gitt Gud rett, eller søker du som Adam og Eva å unnskyldte deg, bortforklare synden og forsvare den, slik at du kan leve med den?
—————”

for Adam og Eva. Han kler dem med skinn, og skjuler deres nakenhet på en helt annen måte enn de selv hadde maktet med sine fikenblad.

Vi skal huske på at det ikke var noen død i Edens hage. Den kom først etter syndefallet. Og menneskene slaktet og spiste ikke kjøtt, det skjer først etter vannflommen. Død og slakting var aldeles ukjent for Adam og Eva. De hadde aldri opplevd død før.

Nå hadde Gud sagt dem at de skulle dø den dag de spiste av treet. Og åndelig sett døde de, i det de ble skilt fra Gud og mistet livet i Gud. Men likevel ble de også spart for døden. Gud tok i stedet et uskyldig dyr, som ikke hadde gjort noen urett, som ikke fortjente å dø, men som hadde all rett til å leve, og så slaktet han det og drepte det i stedet for Adam og Eva.

Det er Gud som bringer det første offer i historien. Ofringer er ikke en menneskelig oppfinnelse, men det er Guds eget råd om menneskets frelse. På syndefallets dag åpenbarer Gud dette for Adam og Eva. I sin evige kjærlighet har Gud skaffet til veie en stedfortreder for menneskene og lar en uskyldig dø i de skyldiges sted. →

Senere i historien, når Gud gir Israels folk lover om ofringer og mat, nekter han menneskene å spise kjøtt med blodet i, eller selve blodet. Og så sier han:

«For kjøttets sjel er i blodet, og jeg har gitt dere det på alteret til å gjøre soning for deres sjeler. For blodet er det som gjør soning, fordi sjelen er i det» (3Mos 17:11).

Syndens lønn er døden. Og blodet vitner om at døden har funnet sted, den er fullbyrdet. Derfor gir blodet soning, for det innebærer at synden er sonet og betalt med død. Jeg har gitt dere blodet på alteret til å gjøre soning for deres sjeler, sier Gud. Første gang han åpenbarte dette var på syndefallets dag, for Adam og Eva.

Vi kan tenke oss hvilket veldig inntrykk det gjorde. Døden var aldeles fremmed for dem, det samme var blod. Det må ha rystet dem i deres indre å se et levende, friskt og lyteløst dyr, med all rett til å leve, bli slaktet og dø. Så urettferdig, så brutalt og voldsomt – men det var i deres sted, det var for at de skulle leve. Så fikk de kle seg i dette dyrets skinn, ikle seg dyrets lyteløshet og renhet og skjule sin nakenhets skam i en annen.

Slik forkynte Gud sitt frelsesråd for Adam og Eva. Husk på at de ikke hadde noen Bibel. De kunne ikke lese om Guds frelsesråd slik som oss. Gud måtte åpenbare det for dem på anskuelig måte. Han måtte tale til dem i handlinger som kunne vitne og rope i deres hjerter om hans evige frelsesråd.

Kunne ikke Gud kledd dem på en

“
Men Gud søker fra syndefallets dag av å oppsøke og frelse det som er fortaapt. Det er Guds hjertelag overfor det falne mennesket.
”

annen måte? Kunne han ikke flettet klær av planter og kledd dem, og skjult nakenheten deres på den måten? Jo visst, men det var ikke bare det Gud ville, han ville tale til dem om Stedfortrederen, den uskyldige som måtte dø og late sitt liv for de skyldige.

Han forkynte dem om det offer han selv en gang skulle bringe. Ikke et dyr, ikke et lam, men sin egen Sønn skulle han bære fram som offer. «For så elsket Gud verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3:16). Det er Guds evige råd. Har du del i det? Er det din redning, din tilflukt? Er det i dette blod du har din frimodighet for Gud? Er det der du har din renselseskilde?

For like visst som at Gud ikke vil noen synders død, like visst er det at det ikke er noen redning for den som ikke akter så stor en frelse! (Joh 3:16-21).

Adam trodde Gud. Derfor gav han sin hustru navnet Eva. Det betyr liv. For Guds løfte hadde gitt ham håp om liv gjennom ham som skulle fødes gjennom kvinnen. Det er også vårt eneste håp!

Del 1/6

Den tronge porten

Av Ragnar Opstad

«Gå inn gjennom den tronge porten! For vid er den porten og brei er den vegen som fører til fortapinga, og mange er dei som går inn gjennom han. For trong er den porten og smal er den vegen som fører til livet, og få er dei som finn han.»

Mat 7:13-14

I bladet «Evangelisten», 15. august 2015, var det teke inn eit lite stykke som hadde stått i same bladet tidlegare, nærare bestemt 15. april 1939: «Korsets ord min sjel gav fred». I dette stykket av Reidar Østrem, var det fletta inn fylgjande forteljing:

«En troende lærer fortalte: En dag han var ute og gikk, ble han minnet om å gå hjem en annen vei enn hva han pleide å gå. Han syntes det var underlig og hadde til å begynne med ikke

“—————”
Det er ikke noe som skjer i deg eller meg. Men det er noe som skjer hos Gud om oss. Gud tilregner oss alt det som Jesus er og har gjort, og tilregner oss ikke det vi selv er og har gjort.
—————”

lyst til å gå den veien da den var mye lengre. Men da han kom oppover og veien gikk gjennom en skoglund uten

bebyggelse, møtte han en ung pike som hadde vært hans elev. Han ble forundret over å treffe henne der, da han visste at hun hadde en kontorjobb. Da han spurte henne nærmere, fortalte hun at hun var syk og legen hadde sagt at det var lite håp om å bli frisk.

Da forsto han at han var sendt av Gud i hennes vei.

– Har du funnet fred i Jesus? spurte han mildt.

– Å, det er det som jeg kjemper med, men jeg har ingen frelsesdag å se tilbake på, svarte hun mens hun gråt sårt. – Din frelsesdag var langfredag da Jesus hang på korset på Golgata. Så ble det ikke sagt stort mer.

Neste dag gikk han ned for å besøke henne. Da møtte han moren i døren, og hun fortalte at nå var datteren så lykkelig, for hun hadde sett at hennes frelsesdag var da Jesus hang i sår og blod på Golgata».

Ho fekk uventa nåde gjennom ei enkel, evangelisk setning som vende augo hennar bort frå seg sjølv – til Golgata.

I tilknytning til dette kan eg, som eit personleg vitnesbyrd, seia at det var litt av det same som hende med meg. Alt vart etter kvart teke frå meg, og eg stod der utan omvendning (sjølv om eg var omvendt), utan noko som helst av mitt eige som tala til min fordel. Men så byrja det å dagast for meg at det var skjedd noko viktig – *før* mi omvend-

ing, for 2000 år sidan – på Golgata.

Visste eg ikkje det frå før? Jau, eg visste det – så altfor godt! Men det gjekk opp for meg at det var for meg – og at det var mitt, akkurat slik som eg var. Dette var ikkje noko som skjedde som når ein skrur på ein brytar, men det vart meir som ei morgondemring for meg.

Eg må vedgå at eg i ettertid var svært i bry med tidspunktet for mi frelse, altså kva tid eg gjekk over frå døden til livet. For sjølv om eg fekk min frelsegrunn åleine ved Jesu stedfortredande liv og død for meg, så er det likevel eit tidspunkt, ein augneblink når dette hender, når ein ny fødsel skjer. Det var plagsomt med desse tilbakevendande tankane.

Eg kom til å nemna det for ei eldre, truande kvinne. Ho svara med eit spørsmål:

– Kva vil du med *det*?! Det spørsmålet vart til hjelp og var med og løyste meg frå å vera så opphengd i dette.

Det aktuelle tidspunktet høyrer i grunnen himmelen til. Det har med det å gjera som vi kallar rettferdigginginga.

Om dette seier Øivind Andersen:

«Det er ikke noe som skjer i deg eller meg. Men det er noe som skjer hos Gud om oss. Gud tilregner oss alt det som Jesus er og har gjort, og tilregner oss ikke det vi selv er og har gjort.

Se f. eks. Rom 4:6 og 8: – Salig er den mann som Herren tilregner rettferdighet uten gjerninger. Salig er den som Herren ikke tilregner synd.

Dette skjer hos Gud og for Gud om deg i samme øyeblikk som ditt hjerte

fatter tillit til Jesus. Derfor har du syndenes forlatelse fra første øyeblikk ditt hjerte er rettet på ham!»

Her fører Herren den enkelte til tru på seg på mange måtar. Felles for alle er at vi mistar trua på vårt eige og får vårt alt i Jesus.

I innleiinga las vi om to portar, ein trong og ein vid. Den tronge porten er så trong at det er få som finn han. *Ein* ting er å ikkje koma igjennom porten, men han er så trong at det er få som i det heile finn han. Kva kjem det av?

Eg trur at kanskje den viktigaste årsaka til det er at vi ikkje får med oss noko av vårt eige når vi søker den tronge porten inn til Guds rike. Det skjer ei avkledding undervegs: «Ta dei skitne kleda av han! Sjå eg tek misgjerninga di bort frå deg og kler deg i høgtidsklede» (Sak 3:4).

Vi vil gjerne ha med oss omvendinga vår. Det var her den unge jenta som vi las om, ville finna si trøyst. Det er sjølv inngangsbilletten, trur vi; ei solid omvendning! Og så har vi kanskje mykje godt i tillegg, som vår tru, vår bibellesing, møtegang og kanskje bønensvar eller åndelege opplevingar osv.

Den som har fått med seg slike og liknande trøystegrunnar inn i Guds rike på jord, har enten klatra over muren eller gått inn gjennom porten som fører inn på den breie vegen. Denne vegen har fortau på begge sider. Og held ein seg på eitt av dei, kan ein gjerne tru at ein er på den smale vegen.

«Strid for å koma inn gjennom den tronge døra. For mange, seier eg dykk,

Tro er full visshet

Av Johannes Gossner

«Men tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser.»

Heb 11:1

Er din tro Guds verk, er du guddommelig sikker. Din tro kan like lite vakle som Gud kan det. Har den Gud og hans kraft i hjertet som grunnvoll, står den liksom fast som Gud selv.

Er den derimot bare en innbilning eller en mening, som er støttet til menneskelige grunner, vil den være liksom vaklende som alt annet menneskelig. Den tro som Gud virker i

hjertet, kan ingen omstøte. Den er en stor nådegave fra Gud. Mange gjør seg selv sin tro. Derfor er den liksom skrøpelig og vaklende som de selv er. Er det fint vær, er også deres tro stor. Men stormer det, tar vinden troen fra dem. Slik gikk det med Peter på sjøen.

Nei, troen må være mer enn det du selv kan klare. Den må være av guddommelig natur.

*Fra andaktsboken «Skattkiste»,
Lunde forlag, 1988*

skal freista å koma inn og ikkje vera i stand til det» (Luk 13:24).

Det er ikkje omvendinga som er inngangsbilletten. Inngangsbilletten er Jesu blod åleine. Den billetten er det berre fortapte syndarar som har bruk for. Vi må løysast frå vår omvending og frelsast frå våre falske trøystegrunnar. Det steller Herren med – om han får koma til – så vi til slutt står ribba for alt vårt. Det å gå fallitt på sin eigen kristendom er ikkje ei eingongs-hending for ein kristen.

Kor vender du augo for å få trøyst? Innover til det du har – eller utover til det som skjedde på Golgata? Vi kan ikkje ha trøysta på to plassar. Det er ikkje frelse i å byggja halvt på seg og halvt

på Jesus. Det kallar Skrifta for åndeleg hor. Det er viktig at vi har dette klart for oss. Det gjeld evigheten.

Er du uviss med tanke på ditt gudsforhold, så gjer som kong David: Be Herren ransaka deg (Sal 139:23-24)! Det er ikkje farleg! Tvert imot; det burde vera ei dagleg bøn for ein kvar kristen.

Skulle det så resultera i at du fekk sjå at du var komen inn i brullaups-salen i dine egne klede, eller at du av ei eller anna årsak levde i sjølvbedrag, så ville det vera stor nåde frå Herren å gjera det klart for deg nå medan det framleis er nådetid.

L&E

Ludvig Hopes kirkesyn

Av Per Bergene Holm

De troendes forhold til statskirken og frikirkene

Den ytre kirkeorganisasjon er ikke identisk med kirken, men er kun en menneskelig størrelse, som et stillas i forhold til selve byggverket (Guds rike).

Ludvig Hope anbefalte de troende å bli i statskirken fordi den ga en stor plattform, var et stort stillas, for å nå det norske folk. Den kristendomsformidling som statskirken ga gjennom alle sine kontaktpunkter med folket var noe positivt, til tross for alle sine mangler. Selve statskirkeordningen førte også med seg at folkeskolen var forpliktet til å gi en viss kristendomsopplæring til barna. Dette var positivt.

Disse positive begrunnelsene for statskirkemedlemskapet og statskirkeordningen er på mange måter borte i våre dager. Den kristendomsformidling som statskirken og skolen formidler er ikke bare mangelfull, men til dels nedbrytende og forførende, så det mange ganger var bedre om vi var den foruten.

Statskirken ga imidlertid også en stor frihet til et fritt og selvstendig lekmannsarbeid ved siden av det kirkelige arbeidet. En frikirke kan aldri tenkes å gi en slik frihet. Det var utenkelig for Hope å inngå noe frivillig samarbeid med vranglærere (jf. Calmeyergatemøtet i 1920). Statskirken ga rom til å holde seg borte fra vranglærende prester og vende seg fra det som stred mot Guds ord. I en frikirke ville det

ikke være mulig, men der ville det enten kreves full enhet og samarbeid på alle plan, eller bli splittelse.

Frikirkedannelser ville spille mye tid og krefter på organisering, en organisering som meget lett ville gå ut over det åndelige livet. Det selvstendige lekmannsarbeidet hadde sin styrke i at det ble båret oppe av det åndelige livet selv, ikke av organiseringen. Der hvor lekmannsarbeidet ble for mye organisert, eller ble omdannet i frikirkelig retning med en langt sterkere grad av organisering, der ville en stå i stor fare for at organisasjonen eller kirken ble stående selv om det indre livet ble borte.

Alle familiemedlemmer som ble døpt inn i frikirkene (eller i organisasjonene), ville også lett gå inn i arbeidet og få tillitsverv, ikke bare i kraft av tro og gudsfrykt og åndelig skikkethet, men like gjerne i kraft av sin ytre tilhørighet.

Hopes erfaring fra USA var at vekelsesforkynnelsen og den indre ransakelsen ble borte i så godt som alle de lutherske frikirkene. Det ble ingen avskalling, men stadig mer «dødkjøtt», til tross for en «rett kirkeorden» og en «rett bekjennelse». Det samme kunne så visst skje i lekmannsorganisasjonene, om de ble for sterkt organisert. For alt liv må, om det skal fornyes og bevare sin livskraft, stadig kaste av seg, eller skille seg av med det døde. Det er vanskelig der den ytre organiseringen blir for sterk. Da kan gjerne

virksomheten holdes i gang i kraft av organisasjonen, ikke av det indre livet.

Forening – forsamling

Med utgangspunkt i at Hope anser den ytre kirkeorganisasjon, om det er i statskirken, i frikirken eller i lekmannsorganisasjonen, som kun et stilles, og kirken eller menigheten som en usynlig størrelse innenfor denne ytre organisasjon, er det ikke så viktig om man kaller misjonsforeningen for en forsamling eller en forening. Den kristne forsamling i bibelsk betydning kan uansett aldri være identisk med den ytre organisatoriske enheten.

Her siterer Hope W. Walther om Luthers kirkesyn:

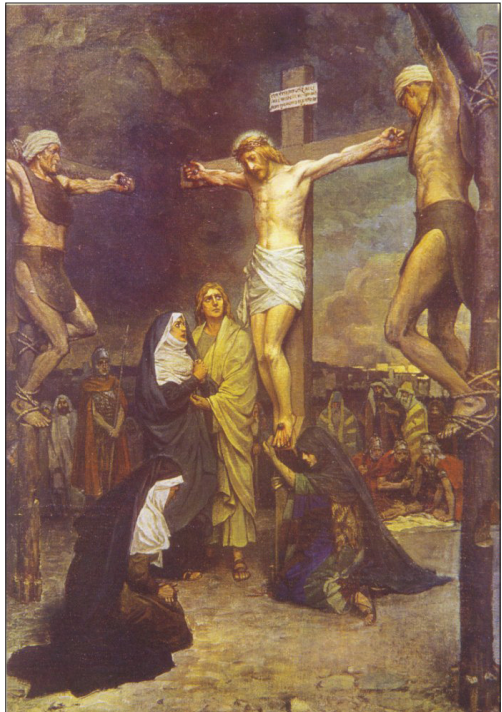
«Kirken består av troende, bare av troende. Den har ingen døde lemmer. Kirken er et 'høre-rike', ikke et 'se-rike'. Den synlige kirke er ikke en kirke, men en 'ettergjort' kirke. Ord og sakrament tilhører den sanne kirke, ikke den utvortes. Den sanne kirke blir aldri et empirisk begrep for Luther. Han står alltid ved kirkens religiøse begrep (ikke det rettslige).

Evangelisk 'kirchentum' er som sådan ikke kirke. For Luther var spørsmålet om frikirke eller statskirke likegyldig. Ingen av disse størrelser var for ham kirke. Han ønsket sådanne borgerlige innretninger som lot evangeliet få mest mulig uhindret framgang. Derfor forkastet han ikke den *organiserte* kirke, men for ham var denne kirke 'politia', et borgerlig vesen, ikke av guddommelig art».

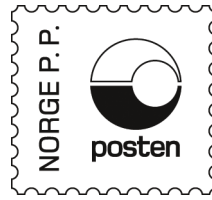
En sluttbemerkning

Helt til slutt vil jeg nevne noe som nok ikke ligger i Hopes kirkesyn, men som likevel ser ut til å bre seg i de organisasjoner som mener seg å følge Hope. Det er en stadig sterkere tendens til at det alminnelige prestedømme blir forstått som identisk med alminnelig demokrati. I stedet for embetsmannsstyre skal det være folkestyre! Flertallet bestemmer. Slik er det jo også i statskirken og i mange av frikirkene. I stedet for at Guds ord blir autoritet, blir vedtak i organisasjonen autoritet. Men dette er en avart av lekmannslinjen.

L&E

Ukjent: «Jesus korsfestes og dør»

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Korset

Det var tidlig på våren. Noen reisende satt i et hyggelig lite hotell i en landsby i Sveits. De hadde utsikt til de mektige Alper. De planla å bestige den nærmeste fjelltoppen. Hotellverten som hørte på, ristet på hodet og sa:

– Umulig er det ikke, men det er en farlig årstid, for plutselig kan det komme snøstormer som kan gjøre det svært vanskelig å finne fram, og man kan falle ned i en av de mange issprekkene.

De reisende ble betenkte, men sendte bud etter de to beste førerne i byen, som mot god betaling ville vise veien.

Neste dag opprant strålende. Førerne innfant seg med tau, spader og hunder, og i glad og opprømt stemning dro følget av sted. Det var en herlig vandring.

De nådde snøgrensen, men luften begynte å bli disig.

– Skal vi vende om? Det blir ikke mye å se der oppe, sa den eldste av førerne.

– Å, toppen ligger klar, mente en av de reisende. – Det ville være synd om vi skulle ha gått så langt forgjeves.

Da kom det plutselig kraftige vindkast, og før de visste ordet av det, var de inne i en forrykende snøstorm.

Det kom en usigelig angst over dem alle. Skulle de dø nå? I et fremmed land, borte fra sine? Og hva kom etter døden?

De stanset, og den eldste føreren sa:
– Om ikke Herren gjør et under, må vi dø.

I angst ble hender foldet, og gjennom den hvinende stormen lød det fra en av de reisende:

– Fader Vår, du som er i himmelen...

Da kommer det et rop fra den eldste føreren:

– Der! Et kors!

Vinden var stilnet et lite øyeblikk, så de kunne se noen skritt framover.

– Korset, ja korset! ropte nå også den andre føreren.

I alpene finnes det ofte små enkle trekors som veivisere ved randen av en avgrunn og på toppene.

De arbeidet seg fram i retning av korset og slo sine armer om det.

Da la stormen seg like hurtig som den var kommet. Tåken vek unna, og gjennom de drivende skyene brøt solstrålene fram og la en forunderlig glans over korset.

De var reddet. Alle som én falt på kne i takk og tilbedelse, og en av deltakerne utbrøt:

– O, du Guds Lam, som bærer verdens synd.

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby*